

Sygn. akt III AUa 319/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Krystyna Smaga (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r. w Lublinie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji M. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 15 grudnia 2014 r. sygn. akt VIII U 540/14

oddala apelację.

III AUa 319/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., decyzją z dnia 24 lutego 2014 r odmówił M. W. przyznania prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 1440) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r Nr 8, poz. 43 ze zm.). ZUS podał, że wnioskodawca nie udokumentował 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 8 lat 1 miesiąc i 23 dni tego rodzaju pracy.

W odwołaniu wnioskodawca nie zgodził się z zaskarżoną decyzją, wniósł o przyznanie emerytury, domagając się uwzględnienia okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z oo w Ł..

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014 r oddalił odwołanie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

M. W., urodzony (...), 5 lutego 2014 r złożył wniosek o emeryturę. Organ rentowy ustalił, że wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Ustalił również, że na dzień 1 stycznia 1999 r łączny staż pracy wnioskodawcy wynosi 26 lat 8 miesięcy 12 dni okresów składkowych oraz nieskładkowych, w tym 8 lat, miesiąc 23 dni pracy w szczególnych warunkach.

Do akt organu wnioskodawca dołączył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych warunkach z 31 lipca 2000 r, z których wynika, że pracował w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z oo w Ł. w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w następujących okresach:

1) od 1 czerwca 1978 r do 24 stycznia 1979 r, wykonując pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3, 5 tony, wymienioną w Wykazie A, Dziale VIII, pod poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego wymienionym w Wykazie A, Dziale VIII, pod poz. 2 pkt 1 w załączniku nr 1 do zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31 marca 1988 r (k. 13 t. II akt ZUS),

2) od 1 lutego 1985 r do 31 lipca 1990 r, wykonując pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych wymienioną w Wykazie A, Dziale XIV pod poz. 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowisku mechanika napraw pojazdów mechanicznych wymienionym w Wykazie A, Dziale XIV, pod poz. 16 w pkt 1 w załączniku nr 1 do Zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r (k. 15 t. II akt ZUS),

3) od 1 sierpnia 1990 r do 31 lipca 2000 r, wykonując prace przy lakierowaniu ręcznym lub natryskowym, wymienioną w Wykazie A, Dziale XIV, pod poz. 17 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowisku lakiernika wskazanym w Wykazie A, Dziale XIV, pod poz. 17 pkt 1 wymienionym w Wykazie A, Dziale XIV, pod poz. 16 w pkt 1 w załączniku nr 1 do zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r (k. 17 t. II akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył wnioskodawcy do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okres od 1 sierpnia 1990 r do 31 grudnia 1998 r, natomiast okresów od 1 czerwca 1978 r do 24 stycznia 1979 r oraz od 1 lutego 1985 r do 31 lipca 1990 r nie wliczył do pracy w tych warunkach, ponieważ w świadectwach wykonywania pracy w warunkach szczególnych zawarto niepełne nazwy zajmowanych stanowisk. W związku z powyższym organ rentowy z uwagi na nieudokumentowanie piętnastoletniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach wydał zaskarżoną decyzję (k. 24 t. II a.e.).

Sąd ustalił, iż 1 czerwca 1978 r wnioskodawca został zatrudniony w charakterze kierowcy samochodu w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. (następnie w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z oo w Ł.). Pracował jako kierowca (...), J. z przyczepą o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Przewoził nimi mięso z zakładów mięsnych, które rozwoził po terenie całej Polski. Pracował minimum 8 godzin dziennie. W razie awarii samochodu dostawał samochód zastępczy albo przy drobnych awariach sam dokonywał napraw (zeznania wnioskodawcy, k. 11-11v, 22 a.s., zeznania świadków: W. S., k. 21v, W. P., k. 21v-22, umowa o pracę, k. 5 a.o.).

Od 25 stycznia 1979 r wnioskodawca pracował na stanowisku zmywacza samochodowego (angaż, k. 10 a.o.). Natomiast od 12 maja 1979 r pracował na stanowisku ślusarza narzędziowego - wydawcy narzędzi (angaż, k.11 a.o.). Od 1 lutego 1985 r M. W. otrzymał angaż na stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych. Obowiązki na tym stanowisku wykonywał wyłącznie w kanałach remontowych. Zajmował się wymianą skrzyń biegów, łożysk,

tarcz, mostów w samochodach ciężarowych. Do drobnych napraw poza kanałem była odrębna grupa mechaników. Obowiązki mechanika w kanałach remontowych wykonywał do 31 lipca 1990 r, kiedy otrzymał angaż na stanowisku lakiernika (angaż k. 25 a.o., zeznania wnioskodawcy, częściowo, zeznania świadków: W. S., W. P.).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy oraz świadków W. S. i W. P. w zakresie jakim potwierdzają, iż wnioskodawca od 1 czerwca 1978 r do 24 stycznia 1979 r wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3, 5 tony, a od 1 lutego 1985 r do 31 lipca 1990 r mechanika zatrudnionego wyłącznie w kanałach rentowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. Są one bowiem w tej części wewnętrznie spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Świadczyli oni byli zatrudnieni w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. okresie w którym pracował wnioskodawca na analogicznych stanowiskach i mieli możliwość dokonania bezpośrednich i trafnych spostrzeżeń w zakresie charakteru pracy i rodzaju wykonywanych przez niego czynności. Świadczyli oni nie pamiętali zaś, czy i w jakim okresie wnioskodawca pracował jako ślusarz narzędziowy - wydawca narzędzi.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy w tej części, w której podał, że pracował na stanowisku zmywacza samochodowego i ślusarza narzędziowego -wydawcy narzędzi do 1983 r. Twierdzenia te pozostawały w sprzeczności z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych wnioskodawcy, z których jednoznacznie wynika, że od dnia 25 stycznia 1979 r pracował na stanowisku zmywacza samochodowego, a od dnia 12 maja 1979 r do 31 stycznia 1985 r na stanowisku ślusarza narzędziowego- wydawcy narzędzi. W szczególności Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy iż już od 1 stycznia 1983 r pracował na stanowisku mechanika. Są one w tym zakresie sprzeczne z dokumentacją znajdującą się w aktach osobowych oraz z treścią wyżej powołanego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Zarówno to świadectwo, jak też angaż na stanowisko mechanika wyraźnie wskazują, że miało to miejsce dopiero od 1 lutego 1985 r. Ponadto przesłuchani w sprawie świadkowie również nie potwierdzili wersji wnioskodawcy co do daty rozpoczęcia pracy na stanowisku mechanika.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w również oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach osobowych i aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Sąd zacytował art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 1440, ze zm.), zgodnie z którym mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura, taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według art. 32 ust. 2 ustawy, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 cytowanej normy prawnej stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r Nr 8, poz. 43, ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20

lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sąd Okręgowy stwierdził, że zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w szczególnych warunkach wykonując prace wymienione w wykazie A Dziale VIII pkt 2 rozporządzenia - kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w okresie od 1 czerwca 1978 r do 24 stycznia 1979 r (7 miesięcy i 24 dni) oraz w Dziale XIV pod poz. 16 rozporządzenia - prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych w okresie od 1 lutego 1985 r do 31 lipca 1990 r (5 lat i 6 miesięcy). W stosowanym pomocniczo zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskazano w Wykazie A w dziale VIII pod poz. 2 w pkt 1 stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym, powyżej; 3,5 tony, a w Dziale XIV pod poz. XIV w pkt 1 stanowisko monter - mechanik, wykonujący prace wyłącznie w kanałach.

Sąd nie zaliczył natomiast zatrudnienia w szczególnych warunkach wnioskowanego przez skarżącego okresu od 1 stycznia 1983 r do 31 stycznia 1985 r. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że M. W. pracował tym okresie w charakterze ślusarza narzędziowego - wydawcy narzędzi, a ten rodzaj prac nie mieści się w żadnej normie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Podsumowując rozważania Sąd wskazał, że łącznie wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych przez 14 lat 3 miesiące i 17 dni (8 lat, miesiąc i 23 dni oraz uznane przez Sąd 6 lat, miesiąc i 24 dni). Wnioskodawca nie wykazał więc, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat.

Mając na uwadze powyższe i powołane przepisy prawa, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniósł M. W., podnosząc że Sąd oddalił odwołanie, ponieważ nie zaliczył okresu od 1 stycznia 1983 r do 31 stycznia 1985 r jako pracy w szczególnych warunkach. Skarżący podkreślił, że w tym okresie wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Niestety nie było to udokumentowane pisemnie w aktach osobowych. Pod koniec grudnia 1982 r otrzymał polecenie ustne od bezpośredniego przełożonego, że od 1 stycznia 1983 r będzie pracował w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, a nie na stanowisku ślusarza narzędziowego - wydawcy narzędzi. W związku z tym od 1 stycznia 1983 r wykonywał pracę, którą polecił mu ustnie przełożony. Nie wie, z jakiego powodu nie jest to odnotowane w aktach osobowych. Najprawdopodobniej zawiodła komunikacja wewnętrzna w zakładzie pracy między jego działem a działem kadr. Skarżący podniósł, że wykonywał swoją pracę, pod nadzorem przełożonego i przy jego akceptacji, w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych z pełnym przekonaniem, że w dokumentach również wszystko jest w porządku. Na potwierdzenie tego przekonania otrzymywał dodatek szkodliwy, czego dowodem są kserokopie list płac potwierdzone za zgodność z oryginałem przez Archiwum Państwowe w O. za okres od 1 stycznia 1983 r do 31 grudnia 1985 r. W ocenie apelującego jest to najwiarygodniejszy pisemny dowód w mojej sprawie. Jeżeli ZUS pobierał składki od wypłacanego dodatku szkodliwego, to powinien teraz przyznać emeryturę.

Apelujący wniósł o zaliczenie okresu od 1 stycznia 1983 r do 31 grudnia 1985 r jako pracy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych na stanowisku montera - mechanika, czyli jako pracy w warunkach szkodliwych.

Do apelacji dołączył kserokopie kart wynagrodzenia z 1983 r, 1984 r, 1985 r, w których uwidoczniło pobieranie przez skarżącego dodatku szkodliwego (k. 48-50).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych złożył odpowiedź na apelację, w której wniósł o oddalenie apelacji.

Wyjaśnił, że odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ nie został udowodniony piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd Okręgowy uznał, że nie zasługuje ono na uwzględnienie. Wyrok oddalający odwołanie i utrzymujący w mocy decyzję organu rentowego został wydany w oparciu o stan faktyczny, ustalony przez Sąd na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy, aktach organu rentowego, zeznań świadków oraz częściowo zeznań wnioskodawcy.

Zdaniem ZUS, Sąd dokonał prawidłowych ustaleń, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza wykonywania przez skarżącego pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres 15 lat. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak jest podstaw do ustalenia, że praca wnioskodawcy w okresie od 1 stycznia 1983 r do 31 stycznia 1985 r była pracą w szczególnych warunkach. Tym samym wnioskodawca nie legitymuje się wymaganiem co najmniej piętnastoletnim okresem pracy kwalifikowanej jako praca w szczególnych warunkach. Zatem wyrok odpowiada również prawu, w szczególności przepisom ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtórzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r, II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Trafnie ocenił Sąd Okręgowy, że apelujący nie spełnił warunków do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r, poz. 1440 ze zm.), bowiem nie wypełnił jednej z przesłanek prawa do emerytury, nie udowodnił piętnastu lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dokładne, wyczerpujące i zgodne z materiałem dowodowym są ustalenia Sądu Okręgowego, że skarżący do dnia 1 stycznia 1999 r przepracował w warunkach szczególnych 14 lat 3 miesiące 17 dni.

Na taki staż składają się następujące okresy zatrudnienia skarżącego w Przedsiębiorstwie (...) w Ł.:

- od 1 sierpnia 1990 r do 31 grudnia 1998 r wykonując prace lakiernika samochodowego (zaliczony przez ZUS) - 8 lat 1 miesiąc i 23 dni,

- od 1 czerwca 1978 r do 24 stycznia 1979 r wykonując prace kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t - 7 miesięcy i 24 dni,

- od 1 lutego 1985 r do 31 lipca 1990 r wykonując prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych - 5 lat i 6 miesięcy.

Słusznie Sąd Okręgowy, dokonując ustaleń w zakresie, od kiedy skarżący podjął pracę jako mechanik, oparł się przede wszystkim na dokumentach znajdujących się w aktach osobowych pracodawcy, dołączonych do akt sprawy. Zawarte tam dokumenty prowadzone były na bieżąco w czasie zatrudnienia apelującego, są kompletne, dołączono do nich wiele dokumentów dotyczących zmiany wysokości wynagrodzenia, jak i podań samego skarżącego kierowanych do pracodawcy (koperta k. 16 akt sprawy).

W aktach tych znajdują się przeszerogowania kierowane do skarżącego jako ślusarza narzędziowego - wydawcy narzędzi, mianowicie:

z 14 września 1982 r, zmieniające wynagrodzenia od 1 lipca 1982 r,

z 13 kwietnia 1983 r, z mocą od 1 kwietnia 1983 r,

z 26 sierpnia 1983 r, z mocą od 1 sierpnia 1983 r,

z 4 maja 1984 r, z mocą od 1 maja 1 maja 1984 r,

z 8 czerwca 1984 r, z mocą od 1 czerwca 1984 r,

z 25 września 1984 r, z mocą od 1 września 1984 r,

z 31 grudnia 1984 r, z mocą od 1 stycznia 1985 r.

Ponadto w aktach osobowych znajduje się pismo wnioskodawcy, kierowane do pracodawcy, nazwane „Oświadczenie”. Skarżący stwierdził w tym oświadczeniu: „Oświadczam, że wyrażam zgodę na zaproponowaną mi stawkę osobistego zaszeregowania w wysokości 65 zł/godz. Poza tym informuję, że od 1 II 1985 r nie pracuję w wypożyczalni narzędzi i w związku z tym nie należy mi się dodatek za odpowiedzialność materialną w wysokości 10%”.

W aktach osobowych jest również pismo pracodawcy z 4 marca 1985 r kierowane do skarżącego - o treści: „Z dniem 1 II 1985 r powierzam obywatelowi obowiązki mechanika napraw pojazdów samochodowych i przyznaję kategorię 9 zaszeregowania (...)”. Następne pisma o zmianie wysokości wynagrodzenia kierowane już są do skarżącego jako „mechanika napraw pojazdów samochodowych”.

Z dokumentów akt osobowych w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości wynika, od kiedy skarżący rozpoczął pracę w charakterze mechanika samochodowego oraz że pracy takiej nie wykonywał przed dniem 1 lutego 1985 r. Wskazuje na te okoliczności również pisemne oświadczenie samego skarżącego.

Dokumenty te nie zostały podważone żadnymi innymi wiarygodnymi dowodami, bowiem świadkowie nie pamiętali, od kiedy skarżący pracował na stanowisku mechanika, nie podali żadnych konkretnych dat, czy okresów pracy skarżącego na takim stanowisku.

Dokumentacja placowa zawierająca adnotacje o wypłacaniu dodatku z tytułu pracy szkodliwej, podobnie jak i inne dowody, podlega weryfikacji co do zgodności z prawdą w kontekście całokształtu materiału dowodowego.

Dla spełnienia warunków do nabycia emerytury konieczne jest udowodnienie przez ubezpieczonego do dnia 1 stycznia 1999 r piętnastu lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. „Praca w warunkach szczególnych” jest pojęciem prawnym i oznacza rodzaj pracy skatalogowanej w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r Nr 8, poz. 43 ze zm.) wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie bowiem z treści § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Nawet jeżeli pracownik wykonywał przez cały czas zatrudnienia pracę uznaną przez pracodawcę za pracę szkodliwą dla zdrowia i otrzymywał z tego tytułu dodatek za pracę szkodliwą, to nie oznacza, że taki okres pracy winien być zaliczony do okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, uprawniającego do emerytury. Pracodawca ma prawo sam ustalić, z tytułu jakiej pracy przysługuje dodatek za pracę szkodliwą i nie musi taka praca pokrywać się z rodzajem pracy uznanym za pracę w Żwarunkach szczególnych wymienioną w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r.

Zatem sam fakt, że skarżącemu pracodawca w jakimś okresie zatrudnienia wypłacał przy wynagrodzeniu za pracę dodatek z tytułu pracy w warunkach szkodliwych nie oznacza automatycznie, że taki okres powinien być zaliczony

do okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, o której mowa w przepisach prawa regulujących warunki nabycia prawa do emerytury.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację ubezpieczonego jako bezzasadną.